

14. Sayı

TELETEKST DERGİ

"Eski Teletekste Yeni Adet"

EDİTÖRLER
HAZAL ARTUĞ
İBRAHİM KARAKUŞ
MİNERVA

İÇİNDEKİLER

"Yazmasam deli olacaktım."

HAZAL ARTUĞ

YENİ YILIN BÜYÜSÜ

İBRAHİM KARAKUŞ

GELİŞMEKTE OLAN SPORLAR : KORFBOL

MİNERVA

ANEKDOT OLACAKKEN

SUAT ARSLAN

KUMKAPI TRAGEDYASUL

YUSUF ERKAN

AGNES'İN PLAJLARI BELGESEL İNCELEMESİ

YENİ YILIN BÜYÜSÜ

Bu yılın son günlerindeyiz. Yeni bir yıla başlamamıza çok az kaldı. Bu yıl nasıl geçecek merakı, umudu ve biraz da heyecanı içinde barındıran sorusuyla başlayıp, bu yıl nasıl da geçti şaşırmasıyla, biraz çabuk gibi hissettirmesiyle bir yılı daha bitiriyoruz. Yılın en sevdiğim zamanlarından biri de bu. Caddeler, sokaklar, dükkanlar, evler her yer ıslık ıslık, parıldayan süsler ile dolu. Rengarenk, sanki büyülü bir filmde, masaldan çıkmış gibi görünüyor bana. Aslında büyülü bir yanı da var. Geçen zamanı düşünerek, gerçekten önümüze sanki bir bakkalın veresiye defterini alıp bakması gibi, bu yıldan ne öğrendim, gelecek yıldan ne bekliyorum ve hedeflerim neler gibi sorularla oturup, kendi başımıza bir düşünmemiz ve hesap kitap yapmamız lazım. Asıl o zaman yani, kendimize doğru bir adım atarak büyülü bir başlangıç yapabiliriz. Tabii bu büyü diğerlerinden farklı. Zamanla oluşan ve oluşması için çaba sarf etmemiz gereken, bırakırsakta hiç gerçekleşmeyecek ve bizi olumsuz etkileyecek bir büyü.

Masallar dinleyerek, okuyarak büyüyen hemen herkes bilir ki, gerçek hayatta hiçbir şey masallarda olduğu gibi kolay ve hızlı gerçekleşmiyor. Kum saatinin tek tek kumlarla aşağıya dökülüp birikmesini düşünün. Nasıl da izlerken yavaş ve hemen birikmesini istiyoruz, sonra birikince tekrar başa sarıp yeniden bitmesini bekliyoruz. Hayatımızda da her şey adımlarla başlıyor. Birer adım atarak kendimize birikim yapabiliyoruz. İşler istediğimiz gibi olmayınca da o birikimin bir ters düz edilmesi lazım. İşin en sancılı kısmı da belki bu. Önce hedef belirlemenin sancısı, o hedefe ulaşmak için plan yapmanın düşüncesi, planları uygulamanın uzun ve yorucu kısmı, vazgeçmek, bırakmak istemek gibi duygularla savaşmak, sonra tam olacak derken olmasının sevinci ya da olamamanın üzüntüsü, olmayana yeniden denemek için kendi içinde güç toplamak ve yeniden başlamanın o biraz umutlu biraz yeniden olmayacak korkusu, olanı daha güzel yapmak ve yeni hedefler belirlemenin, olmuş olandan ötürü kendimizde hissettiğimiz eminlik, motivasyon bu sürecin küçük bir fragmanı. Bir şeye umut etmek, hayal kurmak sanıldığı kadar kolay ve basit değil aslında. Beraberinde iyi ve kötü tüm duyguları da yaşamayı kabul etmek lazım. Bir şeyin hayalini kurmadan, onu gerçekleştiremeyiz. Önce hayalini kurmak, o hayali benimsemek kendimiz adına atabileceğimiz adımlardan sadece ilki. Bir kere adım attık mı geri dönüşü, kum saati mantığıyla düşünürsek, ters düz edilmeyi istiyor. Biz hayalimizi bırakmadan devam edersek, kendi dünyamız için büyüü başlatmış oluyoruz.

YENİ YILIN BÜYÜSÜ

Ne istiyorum ne bekliyorum ne öğrendim soruları aslında sormamız gereken başlıca sorulardan biri bence. Ne istediğimizi bilirsek, ona göre adım atmamız kolaylaşır. Ne beklediğimizi bilirsek, büyük beklentilere kapılıp gitmeyiz bu yolda. Ne öğrendim sorusuyla hatalarımızdan ders alıp, yeniden denediğimizde aynı hataları yapmayız. Şimdi yeni bir defterin ilk sayfası gibi yeni bir yıl var önümüzde. Büyük adımlarla, kendimize gerçekleştiremeyeceğimiz hedefler koyarak başlamamıza gerek yok aslında. Yeni yılda her gün on sayfa kitap okuyacak olmak, sonra on sayfanın az gelmesiyle belki arttırmak belki aynı sayfa sayısı ile devam ettirmek yılın sonunda sizi mutlu eder ve kitap okuma alışkanlığı kazandırır. Her gün on yabancı kelime öğrenmek yılın sonunda sizi bir dile yatkın hissettirir. Her gün kendim için bir şeyler yapacağım; belki yürüyüş, belki güzel bir uyku, belki hobinizle ilgilenmek yılın sonunda kendinizle baş başa kalmanın, kalabilmiş olmanın iyi gelen gücünü hissettirir. Hayat telaşında kendimize dair bir şeyler yapmayı unutuyoruz, istesekte, gün yirmi dört saat olsa da yetiştiremiyoruz. Yapmamız gereken sorumluluklar, bize bir beden hatta belki iki beden büyük gelen hedefler koymak, işleri almak günün sonunda yine başarısız oldum hissini getiriyor. Oysa ki kendimize minik hedefler koymak, sonra o hedefleri gerçekleştirmek için minik adımlar atmak bize daha iyi gelir. Bir şeyleri kendimiz için başarmış olduğumuzu hissetmek, yolun sonunda başarısız olsakta yolun kıymetini ve yoldan öğrendiklerimizi bilerek yeni yollara çıkmamız için içimizdeki gücü ve motivasyonu besler.

Yeni yıldan beklediğimiz, istediğimiz, gerçekleştirmek için çabaladığımız, kendimizce belirlediğimiz tüm hedefler umarım yıl sonunda gerçekleşmiş olur ve biz yine yeni bir yıl için başka hedefler ve hayallerle yola devam etmiş oluruz. Umarım hem siz hem kendim hem de ülkemiz için güzel, aydınlık bir başlangıç olur. Mutlu ve teletekst dergi'li yıllar.

HAZAL ARTUĞ

E-SPOR YAYINCILIĞI

E-Spor organizasyonları genel olarak; Twitch, YouTube ve organizasyonun kendi sayfasında yayınlanmaktadır. Yayın esnasında da yapılan bağışlar, sponsorların isminin geçmesi ve yayının belirli sürelerinde 10-20 saniyelik reklamlarla gelirler kazanılıyordu.

*Bu kazançlar, genel olarak sponsorların destekleriyle oldukça yüksek sayılar olabiliyor ve sponsorlar, organizasyonun daha iyi bir hale gelmesinde büyük rol oynuyorlardı. Geçtiğimiz günlerdeyse TV8.5 kanalının, YouTube'da yapılan ve artık kendi kanallarında yayınlanacak olan, **Türkiye E-Spor Futbol Ligi** bir devrim niteliğindedir.*

Fakat sıkıntı şu ki izleyici sayısı, YouTube'da da yayınlanırken bir hayli düşük olan bu organizasyon, televizyonda nasıl ilgi çekecekti ?

Maçları naklen veren TV8.5'un maalesef ki reyting verileri elimizde yok. Fakat YouTube kanallarına, günün maçlarının tekrarlarını yükledikleri için tahmin edilebilir bir verimiz var. Gün tekrarlarının ortalama izlenme sayısı 200. Altına da atılan yorum sayısı ortalama 1-2 olarak görülmekte.

Bir günün yayın süresi ortalama olarak 1.30 saat ve yayın esnasında bir ürün yerleştirme bulunmamakta. Böylesine bir organizasyon televizyonda yayınlanıyorken, ürün yerleştirme yani sponsor bulunamaması, çok enteresan geliyor.

E-Sporun gün geçtikçe gelişmesi, talebin artması sonucunda sporcularının da artması ve yiyecek-içecek ürünlerinin de bu alana dahil olması, kendi düşünceme göre, yani bu yayınları güçlü ve güzel hale getirebilecek oldukça alan var. Organizasyonun ortaklıklarını artırarak, daha çok kişiye duyurmak federasyonun elinde.

Böyle bir fırsatı da önüne gelmişken yanlış değerlendireceklerini düşünmüyorum. E sporun daha yaygınlaşması ve internet olmadan da yayınına erişilebilmesi, oldukça güzel bir gelişme. Bu gelişmelerin güçlenmesi ve artması dileğiyle...

İBRAHİM KARAKUŞ

ANEKDOT OLACAKKEN

Bunca zaman yazdığım 50'den fazla yazıyı düşündüm. Yazılarımın teması ya çok üzücü ya da çok öfkeli. Halbuki hayatının yüzde 88'ini mutlu ve gülümseyerek geçen ben bunu yazılarıma hiç yansıtmamışım. Göstermek istediğimin şeyin ne olduğunu pek bilmiyorum çünkü bu bilinçli yaptığım bir şey değil. Bir keresinde yazılarımı tetkik ettirdiğim hocam bana " Şeyma günlük hayatında çok mutlu ama yazılarında hep hüznün ve gözyaşı var" demişti. Buna o zamanlar; aslında çok üzgünüm, sadece mutlu görünmeye çalışıyorum, diyordum. Yazdıklarım gerçekliğim, mutluluğum ise sadece göstermelik. Daha sonrasında mutlu olduğum zamanları düşünmeye başladım. Gerçekten sadece rol mu yapıyorum? Derin hüznümü mü gizlemeye çalışıyorum, dedim.

Durum böyle değildi. Gerçekten mutluydum, bu zamanlarda içim içime sığmıyor etrafımda bunu paylaşacağım insanlar arıyordum. Bunu o kadar hoyratça ve saf bir mutlulukla yapıyordum ki, insanlar deli olduğumu ancak sarhoş olarak bu kafaya gelebileceğimi bile söylediler. Ne aptalca. Neden böyle olsun? Öfkeli sanıldığım anlar ise sadece şakalarımı anlamayan insanların uydurması. Onlar bilmezler ama ben öfkelendiğimde günyüzüne çıkmam. Sessizce sakinleşmeyi beklerim. Sessimin çok çıktığı zamanlar, tamamen bir düşünceye muhalif olmanın verdiği heyecan ve canlılığı görüyor ve bunu öfke sanıyorsunuz.

İnsanlar kendilerine karşı fazlaca algısı kapalı yaşıyorlar. Bu yüzden algısı açık ve neyi neden yaptığına çok kafa yoranlara karşı kaba bir tavır ve manipüle içindeler. Melankolik değiller, sadece duygularını yaşıyorlar. Bir şeye canın sıkıldıysa ve onun hakkında düşünmeye başlamışsan hüznü görürsün. Sürekli gülümseyen bir insanda da bu üzgün olma hali daha belirgin görünür. Mesela ben, kendime kızarım ya da severim ve en çok da içimden yaptığım şakalarım gülerim. Bu benim, kendime kendimi yansıtmama şeklim. Çabalamayı seviyorum. Mücadele etmek bir eylemde bulunmak hatta eylemde bulunduğum şey için pişman olmak bile sevgimin içinde. Bu durumu şöyle açıklıyorum. Sevdiğiniz insan yanlış yaptığında bile onu affetmek istersiniz. Tek sebebi onu sevmenizdir. Kalp böyledir. Bazen yalnızca sever. Üstüne fazla düşünmek istemez. Sevgiyi vermek ve almak ister. Şunu da belirtmek isterim, kendini sevmek diye adlandırdığımız şey sadece tatlı cici duygular barındırmaz. Aynı zamanda öfke ve sinir kıskançlık ve hayalkırıklığı da yaşar o sevginin içinde. Çünkü insan böyledir.

ANEKDOT OLACAKKEN

Birine hiç kızmıyorsam yapacaklarına dair bir canlılığım yok demektir. Klişeye kayıyorum sanıyorsunuz ama sadece öz bilincimi ve aydınlanmamı paylaşıyorum. Bir şeye sahipseniz, mesela kendinizi sevme duygusuna. O zaman onun her anında yanında olmak isterseniz. Ona karşı duygularınız yok olup gitsin istemezsiniz. Yaptığı (sizce) hataya karşı ilk gösterdiğiniz duygu da şefkat olmaz. Hırçınca bir ” Bunu neden yaptın?” olur. Bu en doğal tepkidir.

Anlayış beklemekten çok anlamaya çalıştığımı söylerim, insanlar bunun beni çok fazla yoracağından bahseder. Eğer yorulacak bir şeye sahip değilsem, değilsek yapamadığım için hıçkırıklarla uyandığım bir hedefim olmayacaksa gerçekten insan mıyım? Gerçekten yaşıyor muyum? Bazen dinlenmek isteyebilirim ama bu dinlenme uzun sürdüğü için kendime kızmam da bir o kadar doğal. Herkes bu dünyaya bir düşüncesini ve fikrini bırakmak ister. Bazıları sırf bunun için çocuk doğurur.

Bunlar en insani yanlarımızdır. Sorguladığımız şeyler olabilir ama teslimiyet gösterip sadece kalbimizi dinlediğimiz iç güdülerimizde olabilir. Hayatımızı bütüne bakarak incelemeye çalışabiliriz ama tamamlanmamış bu resim bize sürekli eksik olduğumuzu gösterebilir. Bu hakikati öğrenmekten memnun olmayabiliriz. O yüzden parçaları yaşamak ve silik ve anlamsız olan kısımlara ” öyle olsa bile benim hayatım ” diyecek duruma gelene kadar parçaların tadını çıkaralım.

Yine nasihat gibi oldu dersiniz de deyin. Ben içimde sürekli bu bilmiş ile yaşıyorum. Tek başımayken de sıkıcı olabiliyor. Bu seferki konferansa sizi de dahil ettim. Eğlenmenize bakın. Bu bilgece konuşan kişi çoğu zaman şakacıdır. Eğer dikkatlice okursanız tatlı sert bir dili vardır.

MİNERVA

KUMKAPI TRAGEDYASUL

Kumkapı'ya yeni düşmüş iki kadın zannediyorum. Gülsüm ile Gül zannediyorum. Türkmen, diğeri bir elli boylarında . Malum caddede slalom ediyorlar. Malum yerden yüksekteler ve şehrin yerlileri promilli topuk seslerinin kokusu alır. Dört yol ağzında adamın biri sekiz çiziyor. Cebinden çıkardığı sümbülü ağzıyla boğuyor. Bel altı türküler olarak geriliyor. Ben de Cemil abi çay ısmarlar zannediyorum. Kestirmeden meylediyorum da punduna getirmem gerek. O halde camiden dua ezberliyorum. Yapışıp kapıya tükürüyorum baklayı. Lakin cemil abiden ses yok , sanırım tasdiklemiyor moneteist söylemleri. Cemil abi vurulmuş. Gece yarısı pavyona ara gazlı girmişler. Cemil abinin abisi Cem ; ufka koşan siyatik at nefesiyle garsona seslenmiş , ufak söylemiş. Cem abi ve topal atlar hemen kesilir. Şimdilerde yalnızca doğuda. Zaten Cem abi bilir dünyanın tüm suçları doğudan doğar, turistlerin kamp çantalarında batıya taşınır, rakı hariç.

Her nesnenin başka bir nesneyle takasa girebileceğini bilen anglosakson ,uçakta fark eder ki silahını Afganistan'da unutmuş. Cem abide fil hafızası olsa da eyeri bağlanmamış at telaşında konsomatrise yumulmuş. Gülsüm hışımla ve Türkan Şoray namusuyla kadehi kafasında tuz buz etmiş. Gül dişlerini Cemil abinin sol koluna kazıtmış . Cemil abi de seyis perişanlığında nidayı basmış. Afganistan'da unutulmuş silah bir şekilde fedainin eline ulaşmış. Raconda yiğide kurşun atılmaz , masada Karacaoğlan yok gibi. Raconda arkadan vurulmaz , masada tükürülecek yüzü olan yok gibi. Devlette şahit var , beş kurşun atılsa elli lira , hesap da var beş yüz lira , mekanda bir o kadar müdavim kaynıyor. Cem abi kendisini batının kapitalizmi ve demokrasinin kurtardığından bir haber. O da takasa tabi. Derken dedim cemil abi nasıl vuruldu. Lavabonun kapısı sifon sesi eşliğinde hafiften aralandı. Dişlerine vuruldum gülüm deyip kolundaki kan başmış izi gösterdi .Yara kabuk tutar da gönlüne emin değilim. Allah el-müzil adıyla akıl versin.

SUAT ARSLAN

AGNES'İN PLAJLARI BELGESEL İNCELEMESİ

2008 Yapımı *The Beaches Of Agnes* Belgeseli bizlere temelde Filmin Yönetmeni Agnes Varda'nın eski fotoğraflar ve film sahneleri ve günümüz döneminde çekilmiş olan sekanslar üzerine kurulmuş olan hayatına ve anılarına dair dokunaklı ve ilgi çekici olan yaşam öyküsünü anlamaya çalışmaktadır. (Sinemalar .com)

IMDB PUANI: 8.0/10

The Beaches Of Agnes Belgeseli çeşitli canlandırmalar ve arşiv görüntüleri gibi benzer sinematografik öğeler üzerinden bizlere adeta yönetmen Agnes Varda'nın kariyer ve yaşam öyküsünün kaliteli bir oto portresini sunmaktadır. Ve bu kaliteli anlatımı aynı zamanda *Performatif Belgesel* türü özelliklerine uygun güzel sekanslarla da harmanlayarak sinema literatüründe hatırı sayılır bir yere sahip olmayı başarıyor.

Uyarı: *The Beaches Of Agnes* belgeseli filmin pozitif ve negatif yönleri başlıklı kısımlarından itibaren Spoilerlı bir şekilde ele alınmaya çalışılacaktır !!!

Filmin Pozitif Yönleri & Performatif Belgesel Janr Özelliklerini Destekleyen Sahneler

Performatif Belgesel Janrı Özelliklerini Destekleyen Sahneler

1.Filmin Açılış Kısmı

Belgeselin Açılış kısımlarında yer almakta olan bu sekansda filmin yönetmeni Agnes Varda'nın görüntü yönetmenine kendisini aynada çekeceği konumu tarif ettirmekte olduğunu duymaktayız. Görüntü olarak ise yönetmenin bulanık yansımaları görmekteyiz. Yönetmen Agnes Varda bu sekans üzerinden bizlere belgeselin hikayesinin genellikle kendi performansı üzerine kurulmakta olduğunu önceden sezdirmeye çalışmaktadır. Ayrıca bu sekans fular muhabbeti ve benzer konuşmalar üzerinden eğlenceli bir hale geldiği için hem belgesele sempatik bir hava katmayı hem de yapımın *Performatif Belgesel Janr* özelliklerine de katkı sağlamayı başarıyor.

AGNES'İN PLAJLARI BELGESEL İNCELEMESİ

2.Temsili Ofis

Belgeselin 1:04'ncü kısmında yer alan bu sekansda Agnes Varda'nın film yapımevi olan Cine Tamaris'nin temsilini görmekteyiz. Ayrıca Bu Sekansta Yönetmen Agnes Varda Neufilaize Ofc adlı bir bankayla filmi tamamlayabilmek adına faizsiz kredi talebi için görüşmektedir. Yönetmen Agnes Varda bu sekans üzerinden film yapımının zorluklarını aktarmaya hem de yapımın Performatif Belgesel Janr özelliklerine de katkı sağlamaya çalışmaktadır. Bu Açıdan sekans filmin hem janr özelliklerinin hem de izleyicinin yapıma karşı olan empati düzeyinin artmasına büyük katkılar sağlamaktadır.

Bonus Sahne

3.Müze Sekansı

AGNES'İN PLAJLARI BELGESEL İNCELEMESİ

Belgeselin 42:54'ncü dakikalarında yer almakta olan bu sekansda Yönetmen Agnes Varda'nın hayatını kaybeden sanatçılara (özellikle de ünlü sanatçı Jacques Demy'e) yönelik yapmakta olduğu anma merasimini ve bu merasimi kayda almakta olan film ekibini görmekteyiz Bu sekans Yönetmen Agnes Varda'nın duygularını en doğal haliyle gördüğümüz sekanslardan biri bu açıdan hem belgeselin genel atmosferinin daha sempatik bir hale bürünmesini desteklerken diğer yandan film ekibini de göstererek yapımın Performatif Belgesel Janr özelliklerini de önemli ölçülerde desteklemektedir.

Filmin Pozitif Yönleri ve Performatif Belgesel Janrını desteklemekte olan sekansları genel olarak bu şekilde yapımın içerisinde yer almaktaydı şimdi derseniz Filmin Negatif Yönlerini de ele almaya çalışalım .

Filmin Negatif Yönleri

Şimdi derseniz Filmin Negatif Yönlerini de kısaca ele almaya çalışacağım çünkü şahsen genel olarak filmin pozitif yönlerinin negatif yönlerine nazaran daha baskın olduğunu düşünüyorum. Fakat her yapımda olduğu gibi bu yapımın da belli yerlerde eksikleri var şimdi hızlıca bu yapımın eksik yanlarına kısaca değinmeye çalışalım. İlk olarak değinmek istediğim sekans Yönetmen Agnes Varda'nın çocukluk döneminde Vichy adlı önlüğü giyerek marş okuduğu sekansdır. Bu sekans her ne kadar bizlere Yönetmen Agnes Varda'nın çocukluğuna dair güzel bir bakış sunuyor gibi gözükse de sekans kısa ve tek düze olduğu için belgeselin genel atmosferine ve Performatif Belgesel Janrına katkı sağlamadığını düşünüyorum. Son olarak değinmek istediğim sekans Star Wars serisinin meşhur oyuncularından Han Soloyu görmekte olduğumuz sekansdır. Bu sekans her ne kadar belgesel için güzel bir geçiş imkanı ve insanlara umut veren bir mesajla dolu olsa da filmin genel hikayesine ve Performatif belgesel Janrına pek faydası olmadığı kanaatindeyim. Fakat film bu tarz ufak tefek eksikliklerine rağmen bizlere Yönetmen Agnes Varda'nın hayat hikayesini performatif belgesel janrı nında kurallarına uygun olacak bir biçimde harmanlayarak seyir zevki yüksek ve son derece kaliteli bir yapım ortaya çıkarmayı başarıyor.

Puanım: 8.0/10

YUSUF ERKAN

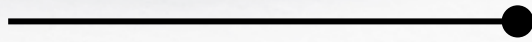
MAIL: teletekstdergi@gmail.com

INSTAGRAM: teletekstdergi

TWITTER: @teletekstdergi

YAYIN SONA ERDİ.

Bir sonraki sayıda görüşmek üzere...